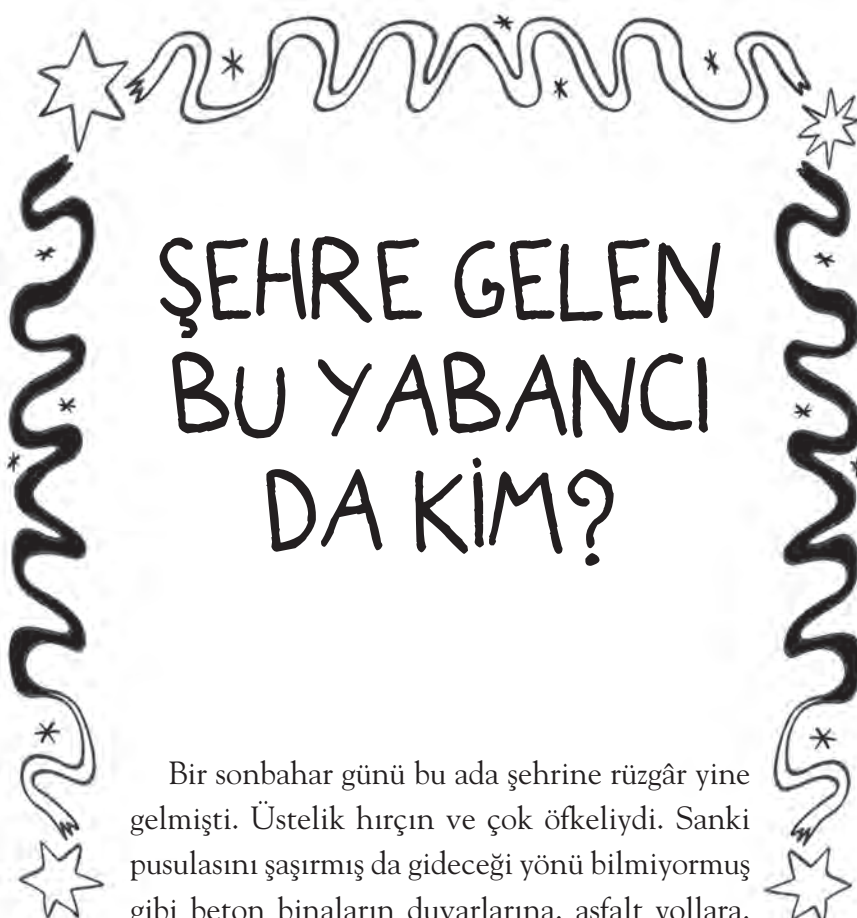

GÜMÜŞ PALTOLU AYI

Hamza Çelikel
Çizer: Zahra Marvasti

ŞEHRE GELEN BU YABANCI DA KİM?

Bir sonbahar günü bu ada şehrine rüzgâr yine gelmişti. Üstelik hırçın ve çok öfkeliydi. Sanki pusulasını şaşırmış da gideceği yönü bilmiyormuş gibi beton binaların duvarlarına, asfalt yollara, kaldırım kenarındaki arabalara çarpıyordu. Bir köşede iki dakika bile soluklanmadan telaşla oradan oraya koşturuyordu.

Tam bu sırada kırtasiyeden Ayı çıktı. Daha önce böyle bir rüzgârla hiç karşılaşmayan bu Ayı, olacıklardan büsbütün habersizdi. Sırtında gümüş renkli paltosu ve kolunun altına sıkıştırdığı çivit mavisi bir dosya vardı.

Ayı'yı görür görmez bir anda içi fokur fokur kaynayan rüzgâr, kaldırımında uslu uslu adımlayan bu zavallı Ayı'yı çepeçevre sardığı gibi zangır zangır titretti. Ayı, her ne kadar paltosuna sıkı sıkıya sarınsa da bir an telaşa kapılıp olduğu yerde zınk diye kalakaldı.

Soğuk, çok soğuk, dedi ağzını pofurdatarak. Bir an düşündükten sonra da *ben hiç bu denli üşümezdim ki...* *Sahi, bana ne oldu böyle*, diye söylendi dudaklarını büzerek. Oysa bu sabah şehrin giriş kapısında görevli iki Jaguar'ın "Şehirde kıyafetsiz gezilmez!" deyip zorla eline tutuşturdukları gümüş renkli paltosu bile sırtındaydı.

Ayı, endişe dolu bakışlarını önce çıplak ayaklarına, ardından asfalt yola, oradan da karşı kaldırımındaki bir ağaca çevirdi. Sonra boynunu uzattı, uzattı, uzattı... Ta ki cadde boyunca dikilmiş üç beş cılız ağaç dikkatini çekinceye dek. Bir an şaşkınlıkla yutkunup, *burada orman falan kalmamış ki...* *Toprağın yüzüne asfalt serip üstüne de beton binalar dikmişler!* *Şu üç beş ağaç mı rüzgârın solüğünü kesecek*, diye söylendi. Sonra da öfkeyle *pehhh*, deyip yeniden yola vurdu kendini.

Ayı tam bu sırada hemen yanı başındaki apartmanın penceresinden bir ses işitti. İhtiyar, tonton bir Kokarca'ydı bu. Rüzgârın kendisini

bir uçurtma gibi u urmasından korktuğu için de pencere pervazına sıkı sıkıya tutunan Kokarca, hızlıca boynunu uzatarak var gücüyle bağırdı.

“Hey, hey! Evladım... Sana bir halat atayım mı?” der demez hızlıca kafasını içeriye çekti.

“Yok yok, istemem!” diye bağırarak karşılık verdi Ayı.

Kokarca, içeride televizyon izleyen Hanım Kokarca’ya yüzünü çevirdi. “Sevgili karıcığım, gel de bir bak  u zavallı Ayı’ya. R zg r ayı mayı demeden nasıl da korkusuzca saldırıyor!”

Bunu duyan Hanım Kokarca, hiç istifini bile bozmadan “Olur böyle şeyler, olur. R zg r bu! Ne yapacağına akıl sır ermez.” diyerek ge i tirdi.

İhtiyar Kokarca, bu sefer de kendi kendine “Bak  u ayının yaptığına!” diye söylendikten sonra bir kez daha rüzgârın uğultulu ve gürültülü sesinin içine avazı çıktığı kadar bağırdı.

“ ii     ... Sana diyorum! Duyuyor musun? İstersen sana bir halat atıp binanın önüne çekeyim. Sırtını binalara verip öyle y r r gidersin.”

Ayı kararlı bir ses tonuyla “İstemem, kalsın.” diyerek kestirip attı.

“Aklını peynir ekmekle mi yedin sen? Bu havada sokağa mı çıkılır? Baksana, yerinde duramıyorsun. Koç evine, ko   !”

Bu söz üzerine Ayı oflayıp puflayarak “Ben de öyle yapıyorum, evime gidiyorum zaten.” diye karşılık verdi. Apartmanların pencerelerindeki meraklı hayvanların bakışları üzerindeyken yeniden yola vurdu kendini.

Gerçekten de öyleydi. Yolun iki yakasındaki apartman dairelerinde yaşayan hayvanlar, çaylarını, kahvelerini kaptıkları gibi pencere kenarına çoktan sokulmuşlardı bile. Hepsinin gözü biraz önce kırtasiyeden çıkan, sırtında paltosu, kolumun altına sıkıştırdığı dosya ile caddede yürüyen gümüş paltolu Ayı’nın üzerindeydi. Daha önce şehirde hiç ayı görmedikleri için beklenmeyen bu ziyaretçi bir hayli dikkatlerini çekmişti.

Ayı, Kokarca ile didişmesini henüz bitirmişti. Yeniden adımlamaya başladığı sırada rüzgâr, kaldırımdaki bir çöp kovasını gördüğü gibi onu da hemen çepeçevre sardı. Önce kovayı yerinde bir iki kez hoplattı. Sonra sıkıca sarılarak çok ötele-re savurmaya başladı. Kaldırımda paldır küldür, tangır tungur yuvarlanan kovanın sesine pence-redekilerin gözleri fal taşı gibi açılarak bakıyordu. Zavallı Ayı da bir anda korkuya kapıldı. Telaşla sağına soluna bakındı. Az ötedeki bir arabayı gözüne kestirir kestirmez can havliyle koşarak arabanın ardına sığındı. Birkaç kez soluklandıktan

sonra arabanın kenarından başını uzattı. Kovanın kaldırım boyunca hoplayıp zıplarken takla atarak yuvarlanışına şaşkın şaşkın öylece bakakalmıştı.

Kovanın tıngırtılı gürültüsü giderek cılız bir sese dönüştüğünde ancak Ayı, yeniden ayağa doğruldu. Paltosunun iki yakasını kaldırıp dikleştirdi. Şöyle bir etrafına bakındıktan sonra yeniden yola vurdu kendini. İlk defa böyle bir rüzgârla karşılaştığı için de bir yandan homurdanıp duruyor, bir yandan da *ormanı kim nereye götürdü*, sorusu kafasının içinde dönüp duruyordu.

Ayı, etrafta birilerini görse hemencecik ormanın nereye gittiğini soracaktı. Fakat kimsecikler yoktu. Bu sefer de belki bir böceğe ya da bir çekirgeye rast gelirim hayaliyle merakla kaldırım kenarlarına ve ağaç diplerine eğilip eğilip baktı. Fakat ne kaldırım kenarlarında ne de ağaç diplerinde böcek veya çekirge görebildi.

Pencerelerdeki hayvanlar da merakla ayının bu hâllerine bakıyordu. Onun bu garip davranışlarını akılları erdiği kadar bir şeylere yormaya girişmişlerdi bile. Bazıları Ayı'nın yeri koklayarak ailesinin, dostlarının izini sürdüğünü düşündü. Bazıları da "Zavallı Ayıcık!" diye mırıldanıyordu. Bazıları ise "Kimsesizin teki bu! Bir parça ekmek bulurum ümidiyle sokaklarda böyle kendini

paralıyor.” diyerek söyleniyordu. Birçoğu, “Olsa olsa bu bir tüccar!” fikrini ileri sürüyor, “Yerde değerli bir maden bulurum da böylece orayı kazarım.” heyecanı ile oradan oraya koşturduğunu düşünüyor.

Ayı, yerde değil bir böcek, hiçbir canlı belirtisi göremeyince yeniden aceleyle yürümeye koyuldu. Bu sefer kolunun altındaki çivit mavisini dosyayı çekip aldı. Bir elini paltosunun cebine daldırdı. Öteki eliyle de dosyayı yüzüne siper etti. Ağzını pofurdatarak çıkardığı sıcak nefes, dosyaya çarpıp geri dönüyor, yüzünü güzelce ısıtıyordu. Zavallı Ayı, rüzgârın soğuğuyla ancak böyle baş edebilmişti. Tabii, zaman zaman da dosyanın kenarından köşesinden önüne bakıyordu. Olur da bir şeye toslayıp yere kapaklanırsa canının yatacağını bal gibi biliyordu.

Penceredeki hayvanlar, ayının dosyayı yüzüne yapıştırarak yürüdüğünü görünce önce şaşkınlıkla bakakaldılar. Sonra hepsi sanki ağız birliği etmiş gibi “Evet evet... Zavallı Ayı, hep ten kafayı yemiştir!” diyerek Ayı’nın akıl sağlığını kaybettiğini düşündüler.

Ayı, yürüdükçe yürüyor ama sanki yerinde sayıyormuş gibi yol hiç bitmiyordu. Fakat ne olursa olsun bu yolu yürüyecek ve yolun sonundaki belediye binasına girip hakkını arayacaktı.

DAĞIN GÖĞSÜNE AÇILAN KAPI

Yürü, yürü, yürü... Nihayet Ayı, bu ıssız cad-
denin sonuna gelmişti. Dağın karşısındaki par-
kın kapısından içeri daldı. Burası genişçe bir
alandı ama çok az ağaç vardı. Gözlerini etrafta
gezdirirdi. Kimse yoktu. Parkın köşesinde duvarla
çevrili bir yer gözüne ilişir ilişmez aceleyle de-
mir parmaklıklı kapısına sokuldu. Yukarıdaki ta-
belada bir şeyler yazılıydı fakat Ayı'nın okuma
yazması olmadığı için ne yazdığını okuyamadı.
Parmaklıklardan içeri göz gezdirdi. Kafeslerdeki
hayvanları gördüğünde şaşırıp kalmıştı. *Bunlar
da neyin nesi*, diye söylendi. Oysa cadde boyunca

öteki hayvanları apartman dairelerinin penceresinde görmüştü.

Ayı, bu düşünceler yüzünden kafasını kaşıya kaşıya parkın ortasına kadar adımladı. Başını kaldırdı ve tam karşısındaki dağa bakakaldı. *Bak ya... Dağı ne hâle getirmişler! Bu kadar bina diktikleri yetmezmiş gibi dağı boyamış, göğsüne de bir sürü pencere açmışlar. Olur mu hiç, olur mu hiç! Dağı boyayıp göğsüne de pencere açınca koskoca dağ şimdi bina mı oldu? Dağın bina olduğu nerede görülmüş,* diye söylendi öfkeyle.

Gerçekten de öyleydi. Sırtını denize yaslamış ve boyu bulutlara değin uzanan dağın üzerine çeşitli motiflerin çizildiği bir binaya dönüştürmüşlerdi. Ayı'nın mağarası da bu dağın ağzındaydı. Fakat bir zaman önce mağaranın içi restore edilmiş ve belediye binasına dönüştürülmüştü. Üstelik Belediye Başkanı'nın konutu da bu mağaranın içindeydi.

Ayı, merakla dağın ağzını bakışlarıyla aradı. Fakat bir şey göremedi. Telaşla bir o yana bir bu yana yürüdü. Bir an durdu ve tekrar baktı dağa. Ama mağaranın ağzını bir türlü göremedi. Tam ümitsizliğe düşecekti ki dağın eteğinde bir hareket gözüne ilişti. Kapıydı bu. Evet, gerçekten mağaranın ağzında bir kapı vardı ve dönüyordu.

Ayı gözlerine inanamamıştı. Çünkü mağaranın ağzına döner bir kapı takılmıştı.

Bir an öfkeye kapılan Ayı, *olacak şey değil! Olacak şey değil...* Mağaranın ağzında kapı mı olurmuş, diye söylendi, ağzını pofurdatarak. İşte o an ilk defa, başını dimdik kaldırıp bakışlarını dağın iki yanından bir yay gibi dizilmiş binalara çevirdi. Pencerelerdeki hayvanlarla göz göze gelince hemen de utanarak gözlerini kaçırıp kaldırım kenarlarındaki arabalara baktı. Apartmanların altındaki dükkânların çoğu kapalıydı. Gerçi buraya gelirken kırtasiyeye uğramıştı. Belediyeye verilmek üzere dilekçesini yazan Kırtasiyeci Rakun, bugün hava koşulları nedeniyle okulların tatil edildiğini, bu yüzden birçok dükkânın kapalı olacağını söylemişti. “Fakat belediye binası açık olacak.” diye de eklemişti. Doğrusu, bu cevap Ayı’yı ziyadesiyle memnun etmişti. Çünkü zaten çözülmesi gereken sorun, belediye binasıyla ilgiliydi.

Ayı, elindeki dosya ile karşıdaki mağaraya ayaklarını sürdü. Yolun karşısına geçer geçmez sokuldu döner kapıya. Bir süre öylece kapıya baktı. Nasıl çalıştığına kafa yordu. Kapının kenarına adımladı, yine baktı. Olmadı, bu sefer öteki kenarına geçip yine baktı. Bu hareketi bir-

kaç kez daha yaptı. Bir silindirin içindeki üç kanatlı kapı ağır ağır dönüyordu. Sonunda cesaret edip sırası gelen kanatlardan birinin boşluğuna elini uzattı. Fakat elini uzatmasıyla çekmesi bir olmuştu. Ödö kopmuştu zavallı Ayı'nın! Hemen de kapıdan uzaklaştı. Biraz soluklandıktan sonra cesaretini toplayıp yeniden kapıya sokuldu. Kapı dönerken sırası gelen kanat boşluğuna adım atmaya kalktı. Fakat bu cesareti de sonuçsuz kaldı. Üstelik gerisin geri kaçarken tökezleyip yerde iki kez takla attı.

Neyse ki yardımına içeriden biri koştu. Olan biteni danışma masasında izleyen Pembe Tavşan'dı bu. Önce Ayı'nın içeri girmek için verdiği mücadelesine bir süre ayıla bayıla gülmüştü. Zavallı Ayı'nın ayağı tökezleyip paldır küldür yerde takla attıktan sonra yere kapaklandığını görünce yüreği pek acımıştı. Aceleyle soluğu dışarıda alan Pembe Tavşan, Ayı'ya sokulur sokulmaz "Herhâlde binaya girmek istiyor-sun ama talihsizlik bir türlü yakanı bırakmıyor gibi..." dedi soğuk bir ses tonuyla.

Fakat Ayı, bu söze karşın "Bina mı dedin? Sen buraya bina mı dedin? Oysa burası bir mağara! Mağara!" diyerek çıktı.

“İstersen bu konu üzerine didişmeyelim.” dedi Tavşan. “Belediyeye geldiğine göre bana ihtiyacın olacak gibi. Bu yüzden beni üzmesen iyi edersin!”

Ayı ağzının kenarıyla “İyi... Madem beni böyle kibarca uyarıyorsun... Kapıdan geçmeyi deneyelim o hâlde.” dedi. Bir an duraksadıktan sonra “Peki, bu uğursuz kapıdan nasıl geçeceğiz? Bak... Görüyor musun bana ne yaptığını?” diye ekledi acılı bir ses tonuyla. İşaret parmağını Pembe Tavşan’a doğru uzattı. “Nasıl da acıdı tırnağım!”

Pembe Tavşan, Ayı’nın parmağına üstünkörü bakıp “Sanki biraz çizilmiş gibi...” dedi önemsemediğini hissettiren bir ses tonuyla. “İçeri girip krem sürelim.”

“İstemem, kalsın!” dedi Ayı, kararlı bir ses tonuyla. Biraz düşündükten sonra da “Şimdi kendime şaştım kaldım.” diyerek mırıldandı.

“Niye, ne oldu ki?”

“Ormanda her yerim yara bere içinde kalırdı fakat yine de bunu dert edinmezdim. Şehre geldiğimden beri çok nazlı bir şeye dönüştüm yaa!” diyerek söylendi Ayı, kaygılı bir ses tonuyla. “Yoksa değişiyor muyum? Ne oluyor bana, anlamadım gitti.”

“Gerçekten mi?” dedi Tavşan, şaşırarak. “Ormandan mı geliyorsun sen?”

“Tabii, tabii... Ne sandın? Bir ayının yeri her zaman ormandır. Aslında çok dayanıklıyım ben. Aşağı vadideki ormanda başıma neler geldi neler... Yine de bana mısın demeden yaşıyordum. Ama şu kapı var ya... Şu kapı... Doğrusu, beni çok korkuttu.”

“Anladım.” dedi Pembe Tavşan soğuktan sesi titreyerek. “Ama ben şehir çocuğuyum. Dayanamam bu soğuğa. Baksana! Titremekten ne hâle geldim...” diye ekledi iki kolunu ceketinin üstünde kavuşturarak. “Hemen içeri girelim.”

Ayı şaşkınlıkla “Asıl sen bana bak! Şu gövdesine! Bak bak.” deyip birkaç adım geri attı. Gövdesinin ne kadar büyük olduğunu göstermek için sağ kolunu dirseğinden büküp bir yön tabelası gibi sağ elinin işaret parmağıyla gövdesini işaret etti. “Bak... Bak bana... İyi bak gövdeme... Sahiden ben geçebilir miyim şu kapıdan? Görmüyor musun, devasa büyüklükte bir şeyim ben!”

“Gerçekten de dev gibisin. Oysa camın öteki tarafından oyuncak bir ayı gibi görünüyordun. Acaba sen neyle beslendin de böyle oldun?”

“Neyle olacak, canım. Orman meyvelerinden tut, arıların o güzelim balına kadar... Her öğünde

de bir somon balığını mideme indiririm. Yemek seçtiğim de hiç görülmemiştir. Güzel olan her şeyi yerim ben. Çünkü ayıyım ben, ayı!”

Pembe Tavşan, orada öylece durdukça üşüyor, daha fazla da Ayı’yı lafa tutarak üşümek istemiyordu.

“Haydi, şimdi içeri girelim. Şipşak hallederiz bu işi. Sen yeter ki bana güven...”

“İyi bakalım, öyle olsun... Ama bu nasıl olacak?”

“Sen önce elini bana ver.”

Ayı elini uzatıp “Al, verdim.” dedi.

Tavşan’ın eli o kadar küçüktü ki Ayı’nın sadece serçe parmağını kavrayabilmişti.

“Ben üç dediğimde ‘Hooopp...’ deyip kapının kanat boşluğuna atlayacağız. Hemen sonra kapının hızına göre adımlarımızı atacağız. Elimle seni çektiğimde bana ayak uydur, olur mu? Çok kolay olacak, çooook...” dedi Tavşan.

“Tamam... Peki, öyle olsun.”

Tavşan, Ayı’nın parmağından sıkı sıkıya tutuktan sonra “Bir... İki... Üç... Hooop!” diyerek atladılar.

Döner kapıdan hoplayıp zıplayarak aceleyle kapıdan içeri daldıklarında Ayı, başladı tir tir

titreyip, hırıltılı hırıltılı nefes alıp vermeye. Zavallı Ayı, çok korkmuştu döner kapıdan!

Her ikisi de sanki mağaranın içine değil de bir gürültü patırtının içine dalmışlardı. İçeride, bir eğlenceye kendilerini kaptıran Sincap Çanka ile Acemi Kanguru, boş mavi bir varili tangır tungur yuvarlarken itişip kakışıyor, gülüşüyorlardı.

Pembe Tavşan bir an ne yapacağını bilemez bir hâlde öylece donakaldı. Çünkü hemen yanı başında, korkudan tir tir titreyen Ayı'ya mı yoksa gır gır şamata eşliğinde varili yuvarlayan iki çalışana mı önce müdahale edeceğini bilememişti. Sonunda hızlıca silkinerek Sincap ile Kanguru'ya patladı:

“Hey, siz! Varil işçileri!” diye bağırdı. “Yoksa bu gördüklerim bir hayal mi? Ne alıp veremediğiniz var Belediye Başkanı Arsima'nın variliyle? Hemen yuvarlayın onu masamın kenarına. Olur mu olur... Belki Başkan birazdan buraya gelir.”

Hayvanlar bir an duraksayıp Pembe'ye baktı. Sonra güle oynaya bir yandan varili yuvarlarken bir yandan da üstünde takla atmaya çalışıyorlardı. Ama her defasında takla atarken kahkaha eşliğinde yere kapaklanıyorlardı. Sonunda varili Pembe Tavşan'ın masasının yanına bıraktıklarında, Pembe Tavşan da koltuktaki yerini almış-

tı. Varilin yanında hazır ol vaziyetine geçen varil işçileri, başladılar birbirine bakıp kıkırdayarak gülmeye.

Kapı önündeki Ayı da biraz olsun kendine gelmişti. İçeride olan biteni şaşkınlıkla izleyen Ayı, aceleyle paltosunun yakasını düzelttiği gibi dosyasını kolunun altından çekip aldı. Hızlı adımlarla Sincap ile Kanguru'nun yanına sokulup "Affedersiniz ama siz bana mı güldünüz?" diye sordu.

"Yorumsuz." dedi Sincap Çanka.

"Sanki bana gülüyor gibi geldiniz de..."

"Yorumsuz..." diye yineledi Acemi Kanguru.

"Bir yabancı olduğum için mi böyle cevap veriyorsunuz?"

Ayının bu sözüne karşın Çanka yine "Yorumsuz..." dediğinde Pembe Tavşan, "Boşuna uğraşma, Ayı. Onlar yabancılarla konuşmazlar." dedi.

"Şaşırdım kaldım ben bu işe..." dedi Ayı. "Hem neden konuşmasınlar ki? Bal gibi de konuşurlar. Bak, gör şimdi, nasıl da konuşturuyorum onları..."